

— Да! крыѣхъ ты тука въ пазвата си!

— Каквы доказателства сж?

— Тѣ сж сичкытѣ писма които убійцата майка е писала на Якинта подирь убиваньето на дъщеря си, и въ които сама своеречно свидѣтелствува, че убійцата е сама тя госпожа Хрисодактилица.

— Дѣ намѣри ты тѣзи писма?

— Преди три години ми ты проводи учительтъ, който забѣгнѣхъ. Той ми писа и едно писмо, въ което ми открыва сичко и че той побѣгва отъ затвора и отива въ мѣсто, дѣто никой не ще може да го намѣри.

— А ты защо не стори, каквото трѣбаше да сторишь?

— Ахъ! какво да сторѣхъ?

— Да я предадешъ на полиціята, да са накаже! чуешъ ли тамъ! Майка да убіе дъщеря си! Туй е ужасно, не чувано злодѣяніе.

— Ахъ! да, госпоже моя.

— Че какъ са наричѣхъ тѣзи ти господарка, тѣзи злодѣйка?

— Нарича са Христина; тя е супруга на голѣмца Хрисодактила.

— Хрисодактилица ли? що думашъ? Хрисодактилица?

— Да, тя цѣла, цѣла!

— А! Праведный Боже! Праведный Боже! Хрисодактилица! Доде слѣдователно часътъ да предадешъ на пѣкъла онѣзи, която знае да предава на пѣкъла другытѣ, немилостивата тѣзи жена, за която нищо свето немаше, а, наистина си, Богъ на правосѣдіето и сызытъ на сыромасытъ и стѣнаніята на бѣднытъ не са изгубватъ!

— Че какъ? познавате ли я тѣзи жена?

— Познавамъ ли я? . . . И много даже.

— Ахъ, госпоже Три години сега наредъ подирь трагическытѣ онѣзи произшествія, единъ ужасенъ сънь смутява